

Full de dietari: de Manlleu a la Gleva

26 D'AGOST [de 1894]. - Sense pensar-ho, em trobo amb les darreries de la festa major de Manlleu. A la tarda fan corrida de vaques, i hi vaig perquè hi va quasibé tothom. La carretera de Vic és una corrua feta de carros i tartanes, que passen escapats, aixecant núvols de pols. Trobo la vila més ben arregladeta que mai: aceres en els principals carrers i una gran plaça nova. La de toros, feta de fusta, s'aixeca entre camps a la vora dels plàtans que hi fan ombra: està plena de gom a gom, i dret i entre empentes contemplo l'avorrida funció que diverteix al poble.

Acabada la festa, comença la dispersió: el pont s'omple altra vegada; la vila es buida de forasters que es vessen per totes bandes, alegres, cantant, gosant de les dolçors d'una tèbia vesprada d'estiu, sota un cel hermosíssim on poc a poc s'encenen milers d'estrelles.

Abans de ficar-me al llit, obro el balcó; la nit és estrellada, sense lluna, serena; les muntanyes llunyanes són com ombres; el Montseny, com un vel finíssim que amb prou feines s'obira; encara passen colles per la carretera; els gossos lladren, el Ter murmura com endormiscat, els grills canten pels camps. De sobte per aquelles tenebres hi passen ratxades de llum: és el reflector elèctric, que des del cim del campanar fixa ses llambregades sobre els terrats i cases, aclarint-los, banyant-los un moment de llum blanca, per tornar-los a deixar de seguida en les tenebres. De vegades el raig lluminós, com polsim de plata, marca una estela en l'espai; no es veu a on para. Més amunt, com un polsim de puntes de diamant, brilla la Via Làctea en la immensitat, on la imaginació es perd.

A la tarda, amb la tartana del Rossell, acompanyat de l'E., sa muller, son germà, la T. R., i sa tia, per la carretera de Ripoll, fem camí cap a la Gleva. Tot són records d'altre temps, d'aplecs i passejades, de la guerra; pertot se'm desperten memòries, unes dolces, altres amargues; però en tot m'hi vibra una alegria gairebé infantil que sembla renovar-me el cos i l'esperit. Besem els peus a la Verge trobada en la roca, veiem l'ossamenta de la pastora que la trobà i es guarda en una caixa petita. El Santuari ha guanyat des de que no l'havia vist.

Com oblidaré mai aquella estona passada en el mirador, entre persones totes volgudes per mi, en deliciosa calma, en què la vista se m'esgarriava anant de Bellmunt a Tosell i Puigsacalm cap als cingles de Cabrera, baixant cap al Ter que s'arramba al Santuari i se n'aparta per entre arbredes, saltant rescloses, fent moure fàbriques! Ni com oblidar l'estona en què entre nosaltres parlava el noble i gran poeta de Catalunya, mossèn Cinto Verdager! Es mostrà content de veure'ns. Allà hi ha fet niu l'Ocell de dolcíssims cants; allà és, abstret de les coses de la terra, tranquil, pensant amb el bé, practicant-lo, i qui sap si formant en sa fantasia de poeta nous cants, nous sospirs, que semblen vinguts de països llunyans, essent els més catalans que broten de la nostra terra!

Francesc Rierola, *Dietari (1893-1898)*, Selecta, 1955 (2a), p.77-79.